

Alle pornoposes komen langs

THEATER *Bimbo* door Boogaerd/Vanderschoot. Gezien: in Frascati. Aldaar 13-17/12. Tournee. Meer informatie op www.bvds.nu.

★★★★☆

Wellustig draaien ze met hun heupen en billen. Borsten vooruit, pijpmondjes, zwart kant en leer. Toch klopt er iets niet. Het is de blik van de vijf speelsters in *Bimbo*, de nieuwe voorstelling van de mimegroep van Suzan Boogaerd en Bianca van der Schoot. Die is hard en verveeld, robotachtig.

Over de 'pornificatie' van de samenleving is al een hoop gediscussieerd, vooral naar aanleiding van de documentaire *Beperkt houdbaar* van Sunny Bergman en het boek *McSex* van Myrthe Hilken. *Bimbo* voegt daar weinig nieuwe inzichten aan toe, maar weet doeltreffend en fascinerend de grens tussen wellust en gruwel te bespelen.

Daarvoor worden de toeschouwers voor een batterij beeldschermen neergezet. Achter hen is het rechthoekige speelveld, een rudimentaire studio. Met één vaste camera geven vijf speelsters een show die nog een beetje hitsig begint, maar al snel ontspoorde in een afschuwwekkend schouwspel van folie, maskers en kruispruiken – alles in fel blauwig licht dat alle vlees er des te onsmakelijker doet uitzien en begeleid door een eindeloze loop van het ranzige hitje *My neck, my back*.

Voor de doorzichtige plastic maskers die de vrouwen eruit doen zien als ingepakte robots zijn naar, maar ook door de plasticine maskers waarmee ze levensechte mannengezichten maken voel je je steeds onbehaaglijker. Alle pornoposes komen voorbij, maar ook plastische chirurgie, een zwangere oma en smerige blauwe verfdrank.

En je kunt steeds ook even achterom kijken naar hoe de spelers zich buiten beeld steeds opnieuw verkleden in nog sletteriger pakjes van roze leer, schortjes, brede riemen en nepgouden sieraden in de vorm van het dollarteken.

Het is duidelijk dat de makers zich hebben laten inspireren door het befaamde videoclipje bij *Windowlicker* van Aphex Twin, waar een roedel geile dansende hiphopmeiden het akelig grijnzende gezicht van de Britse dj digitaal kreeg geplakt. Maar het contrast tussen de platte beeldschermen en de hijgende, zwetende en onmiskenbaar echte vrouwen maakt deze voorstelling anderhalf uur boeiend.

Alleen het einde, wanneer de vrouwen het achterdoek wegrukken en één voor één alle tv's uitdoen, is stom en moralistisch. Boogaerd en Van der Schoot tonen een wereld waarin het zoeken naar schoonheid uiteindelijk leidt tot horror. Een rake karikatuur en een-tje die je niet zomaar kunt uitzetten.

SIMON VAN DEN BERG

Een fascinerende grens tussen wellust en gruwel

